

Monastirea Putna

Dimitrie Bolintineanu

Sub un chip de înger, într-un vis ferice,
Domnului Vasile gândul rău îi zice:
- "Monastirea Putna, ăst locaş plăcut,
S-a zidit pe aur de un domn avut.
Mergi şi o dărâma pâna-n temelie
Şi-ei găsi tu aur să faci alte-o mie".

Iar Vasile-domnul d-aur pătimaş,
Pune să dărâme ăst frumos locaş.
Când ostaşii sapă pâna-n temelie,
Un bătrân călugăr zice cu mânie:

- "Domnii mari nălţară sfinte monastiri
Să aminte ţării zile de măriri.
Tu le surpi, o, doamne! Tu nu le-nţelegi,
Căci tu nu ai fapte de urmaşi să legi.
Când un domn la aur inima-şi robeşte,
Tronul se degradă, ţara veştejeşte.
Însuşi ca magnetul tragi şi însuşeşti
Aurul oriunde poţi să îl găseşti.
Dar te teme, doamne, să nu tragi la tine
Cuiele de aur ce de tronu-ţi ţine."

.....
.....

Domnul nu ascultă în a lui orbie,
Sapele răstoarnă vechea temelie.
Domnul şi boierii între ei se cert...
Însă ce găsiră? - Un mormânt deşert.
Pe mormânt sunt scrise litere străbune.
Un tălmaci citeşte şi la toţi le spune:
- "Din comori ce strângem pe acest pământ,
Iată ce-i al nostru: un tăcut mormânt!"
De atuncea domnul pierde-a lui domnie
Şi curând în urmă moare-n sărăcie.